

8

Noțiuni false despre progresul spiritual

Cei mai mulți dintre cei care urmăresc să-I slujească lui Dumnezeu fac asta, mai mult sau mai puțin, pentru ei înșiși. Vor să câștige, nu să piardă; să fie mângâiați, nu să sufere; să posede, nu să fie deposedați; să crească, nu să se micșoreze. Totuși, întregul nostru progres spiritual constă în a pierde, a ne jertfi, a ne micșora, a ne smeri și a ne goli sinele chiar și de darurile lui Dumnezeu, pentru a-I aparține Lui pe deplin. Adeseori suntem asemenea unui bolnav care își ia pulsul de cincizeci de ori pe zi și vrea ca doctorul să-i prescrie mereu un tratament nou sau să-i spună că e mult mai bine.

Acesta este, în bună parte, singurul folos pe care unii oameni îl caută la duhovnicul sau păstorul lor spiritual. Ei se mișcă încontinuu într-un cerc mărunț de virtuți facile, fără să iasă vreodată în afara lui din toată inima și cu altruism. În tot acest timp, așteaptă ca duhovnicul (asemenea medicului) să-i aline, să-i mângâie, să-i îmbărbăteze, să le încurajeze sensibilitatea și perfecționismul, prescriindu-le doar mici tratamente de liniștire, care se transformă în obicei și rutină. De îndată ce sunt lipsiți de o măsură considerabilă de har, care este ca laptele pentru bebeluș, asemenea oameni își închipuie că totul e pierdut. Dar aceasta este o dovadă clară că ei se țin exagerat de mult de mijloace, ignorând ținta, și că sinele este principalul lor obiectiv.

Privațiunile sunt hrana minților puternice; ele fortifică sufletul, îl scot din sine însuși și îl aduc ca jertfă vie lui Dumnezeu. Dar oamenii slabi cad în disperare la primul contact cu vreo privațiune. Își imaginează că toată lucrarea lor e dată peste cap, tocmai când ea începe cu adevărat să fie bine întărită și purificată riguros. Ei sunt dispuși să-L lase pe Dumnezeu să facă ce vrea cu ei, *cu condiția ca întotdeauna* să fie ceva măreț și desăvârșit; nu au nicio idee ce înseamnă a fi deprimat și zdrobit sau a fi adus ca jertfă care să fie mistuită de flăcările divine. Ei caută să trăiască doar din credință, dar vor să-și păstreze toată înțelepciunea lor pământească; să fie ca niște copii, dar mari în proprii lor ochi. Ce amăgire spirituală este aceasta!